దీపావళి కథల పోటీలో
రెండవ బహుమతి
పొందిన కథ

ఎందుకో ఈ ప్రేమ లేఖ

త్రలం మూసి ఒళ్ళు విరుచుకున్నాడు భాస్కరం. కాగితాలన్నీ జాగ్రత్తగా దొంతర పెట్టాడు. డ్రాయరుసొరుగు లాగి ఒక గుండుసూది తీసిపెట్టాడు. ఆప్యాయంగా మడతపెట్టి కవరులో పెట్టాడు. కొననాలికతో కవరు అంటించాడు. కవరుమీద "అనూరాధ" అని వ్రాశాడు. టేబిలులైటు ఆర్పి లేచి నిలబడి ఒళ్ళు విరుచుకున్నాడు. వెళ్ళి కిటికీదగ్గిర నిలబడ్డాడు.

రాత్రి కొంచెంగా వర్షం పడింది. పెరట్లో పారిజాతం ఘుమాయిస్తూంది. ఇంటిముందు రాధా మనోహరం గుత్తులు గుత్తులుగా పూసి బరువుగా వంగింది. వర్షంలో తడిసి పూవులూ ఆకులూ అందంగా ఉన్నాయి. పది గంటలకల్లా ముహూర్తం కావడంవల్ల ఇంట్లో కొంచెం అలికిడి వినిపిస్తూంది అప్పుడే. పూర్తిగా చీకట్లు విడిపోలేదు. 'ఇంతమంది చుట్టాలున్న ఈ ఇంట్లో ఎక్కడ ఉందో అనూరాధ' అనుకుంటూ కిటికీలోనించి చూస్తున్నాడు భాస్కరం. చిన్నపావడా జాకెట్టూ వేసుకుని ఓ అమ్మాయి అప్పుడే రాధామనోహరం గుత్తులు కోయడానికి తాపత్రయపడుతోంది. ఆ పిల్ల కనబడ్డం ఎంతో సంతోషం కలిగించింది భాస్కరానికి. "పాపా!" అని పిలిచాడు. పాప తలఎత్తి చూసింది. "ఇటురా!" అని చేయి ఊపాడు. చిన్నకాళ్ళు తడబడేటంత త్వరగా మెట్లపైకి వచ్చింది పాప.

"నీకు పెళ్ళికూతురు తెలుసా?" అడిగాడు.

"ఓ" అని తల ఊపింది అమ్మాయి.

"అయితే ఈ కవరు ఇస్తావా?" గుండె దడదడ మంటూండగానే అడిగాడు.

"ఎందుకు?" అంది అమాయికంగా పాప.

'ఒట్టినేనే!' అన్నాడు ఏం సమాధానం చెప్పాలో తెలియక.

"సరే" అని కవరు అందుకుని పరిగెత్తి వెళ్ళిపోయింది. తేలికగా నిట్టూర్చి మంచంమీద వాలాడు భాస్కరం. 'కాటుకకళ్ళు తెరుస్తూ తెరుస్తూ ఉంటుంది రాధ' అనుకున్నాడు.

'ఇంకా నిద్ర పూర్తిగా వదలకుండానే ఈ ఉత్తరం చదువుకుంటుంది. ఏం జవాబు ఇస్తుందో!'అనుకుంటూ నిద్ర పోదామని ప్రయత్నించాడు భాస్కరం.

అనూరాధని తట్టి లేపింది పాప. వాడినపువ్వులాగా ఉంది అనూరాధ. కవరు పడవేసి పారిపోయింది పాప. ఆత్రతతో, వణికే చేతులతో కవరు చించింది రాధ.

"రాధా,

తలగడకి తల ఆన్చి ఈ ఉత్తరం చదువుకుంటావు కదూ! నీ జుట్టు చిందరవందరగా ఉంటుంది. అలవాటుగా మణికట్టుతో కళ్ళమీదపడే ముంగురులను పైకి తోసుకుంటూ చదువుతావు. చదివి? నవ్వుకుంటావు కాబోలు! కంట తడిపెడతావు కాబోలు! అవునా? నువ్వు సంతోషంగా ఉన్నావు! నిజానికి కన్నీరు విషాదానికీ, ఆనందానికీ కూడా దగ్గిరే కదూ?

రాధా, నిన్నీ రోజింతకీ ఓ అరగంట చూశానేమో! ఏదో హుందా వచ్చింది నీకు! కళ్ళు బరువుగా వాలి ఉన్నాయి. పసుపుపంటి నీ చీర గమ్మత్తుగా ఉంది. అందంగా పెళ్ళిబొట్టు. బుగ్గన చుక్క. 'పరువ్ గాని నడకరాని నువ్వేనా?' అనిపించింది. నాకేసి చూస్తావేమో అని ఎంతో ఆశపడ్డాను. కాని ఈ నీనుడిపై అనుగ్రహం తప్పింది. రాధా, ఒక విధంగా ఈసారి కిది ఆఖరుసారి చూడడం అనిపించింది.

కె. రామలక్ష్మి

ఎందుకో తెలుసా? తెల్లవారి పది గంటలు దాటేసరికి నువ్వు పరాయిదానివి అయిపోతావు! నాకు తెలిసిన రాధని మళ్ళీ కలుసుకుని సెలవు తీసుకునే అవకాశం ఉండకపోవచ్చు నాకు. గత ఇరవై ఏళ్ళుగా ఆరాధించి ప్రేమించిన అమ్మాయివి కదా నువ్వు! నీ దగ్గిర సెలవు తీసుకోకపోతే ఎలాగ? అందరికీ పాదాభివందనం చేశావు ఉదయం. నాకూ చేసేఉంటే "ఇలాగే ఎప్పుడూ సంతోషంగా ఉండు!" అని దీవించేవాణ్ణి. కాని నీకు తెలుసు, నేను మాటకారిని కానని. నువ్వు ఎప్పుడూ సంతోషంగా ఉండాలని నా కోరిక రాధా, కాని జీవితం అంతా పూలబాట కాదు. . .

నా పదో ఏట అనుకుంటాను మామయ్య ఊరు వచ్చాను. అప్పటికే సర్వం అయిపోయాయి నాకు. పల్లెలో ఆఖరు అనుబంధంకూడా తెగిపోవడంతో మామయ్య చేరదీసి అదరించాడు. స్కూల్లో చేర్పించాడు. మామయ్య బాగా ప్రాక్టీసు ఉన్న డాక్టరు. వచ్చేపోయేవారి రద్దీ ఎక్కువ. అత్తయ్య నన్ను ఎంతో ఆదరించింది. 'నీకేం భయం భాస్కరం, నాకేమంత పది మంది ఉన్నారని. నువ్వు నా కొడుకుతో సమానం' అంది నా తల నిమురుతూ. ఆనాటి నుండీ నాకు అత్తయ్య దగ్గిరే చనువు, పోనుపోను మారాం అధికం అయ్యాయి. నువ్వూ ఉండేదానివి, బొద్దుగా రబ్బరుబొమ్మలాగా. ప్రతి దానికీ మారాం చేసేదానివి. అత్తయ్య కొట్టబోతే పరిగెత్తివచ్చి నా వెనకాతల దాక్కునేదానివి. 'ఈసారికి ఊరుకో అత్తయ్యా' అని నీ తరఫున ప్రాధేయపడే వాణ్ణి. కొంచెం కసిరితే చాలు ఊరెగిరిపోయేలా రాగాలు ప్రారంభించేదానివి. ఓ పట్టాన ఊరుకునే దానివి కాదు. నువ్వెందుకైనా ఏడుస్తావంటే భయం వేసేది నాకు!. . . కొంచెం తెరిపిగా ఉన్నప్పుడు ఎంతో సరదాగా కబుర్లు చెప్పేవాడు మామయ్య. అత్తయ్య రకరకాలు వండిపెట్టి ఆదరంగా తినిపించేది కూర్చోపెట్టి. నాకు అత్తయ్య మామయ్య ఎంతో నచ్చారు. కాని నువ్వేమాత్రం నచ్చలేదు. నువ్వంటే భయంకూడా వేసింది!

హైస్కూల్లో చదువుతున్నప్పుడు కొంతకాలం నిన్ను పట్టించుకోకుండా తిరిగేవాణ్ణి. కాని ఇదెంతో కష్టం అయ్యేది. ఎందుకో తెలుసా? నన్ను చూస్తే చాలు వదిలేదానివి కాదు. నా వెనకాలే తోకలాగా తిరిగేదానివి. పక్కింటి రాముతో నేను ఆడుకుందుకు వెడితే, ముళ్ళతీగెలు దూరి మధ్యలో ఉండిపోయి గోలపెట్టి ఏడ్చేదానివి. చచ్చినట్టు వచ్చి ఇవతలికి తీసేవాణ్ణి! అలా చేశాక చేటంతముఖం చేసుకుని చూసేదానివి నాకేసి!

అత్తయ్య ఎప్పుడేనా పక్కఇంటికి పేరంటానికి వెడితే నిన్ను చూమకోమనేది. అలా ఓసారి నేను కావలా కాస్తూంటే వెనకింటివాళ్ళ పార్వతి చూసింది. నాకు చచ్చేంత సిగ్గువేసింది. నువ్వు అప్పుడెలాగ ఉన్నావో తెలుసా? చేతులనిండా, ముఖంనిండా వాక్లెట్టు బంకలాగా పట్టించుకున్నావు. నాతో దెబ్బలాడి ఆ చేతులు నా తలకి పూయాలని చూస్తున్నావు. పార్వతి ఫక్కున నవ్వింది. నా పన్నెండేళ్ళ మగతనం దెబ్బతింది. నిన్ను ఒక్కటి అంటించాను. పాపం నీ కేం తెలుసు? ఆ బంకచేతులతోనే నా మెడ

పట్టుకుని అపురుమంటూ ఏడ్చావు! నా కింకా కోపం తగ్గలేదు. ఒక్క తోపు తోశాను. దాంతో నువ్వు కిందపడ్డావు. మోకాలు చెక్కుకుపోయింది. పార్వతి మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయింది. ఓ క్షణంసేపు ఆగి చేతులు చాపాను నీకోసం. నీ బుగ్గలాగే నీ అరచేయికూడా బంకగా, వెచ్చగా ఉంది! నీ కళ్ళు నల్లగా విశాలంగా ఉన్నాయి. అప్పుడే తొలిసారిగా నీ కళ్ళు చూశాను. ఎంతో అమాయికంగా, ప్రేమతో నమ్మకంతో నిండిఉన్నాయి. నిన్ను బాధ పెట్టాను. కాని నువ్వదేం పట్టించుకోలేదు. పైగా 'కోపం పోలేదూ?' అని అడిగావు. నాకు నీమీద జాలివేసింది. సిగ్గు వేసింది.

ఇంకొ రెండేళ్ళు గడిచేసరికి నీతో కాలక్షేపం చేయడం నిజంగా ఆనందాన్ని ఇచ్చింది. నాతోపాటు ఆడుకోడానికి వచ్చినా ఇబ్బందిగా ఉండేదికాదు. నీ కాలుకి దెబ్బతగిలినా, చెయ్యి కోసుకున్నా మామయ్యకి తెలియకుండా టించరు తెచ్చి వేసేవాణ్ణి. నీకు జ్ఞాపకం ఉందోలేదో నిన్ను భయపెట్టిన బురదపాముని తొలిసారిగా నేనే చంపాను! నువ్వెప్పుడూ చూడలేదన్న కాకిగూడు తొలిసారిగా నేనే చూపెట్టాను. నీకు అందని పూలు నేనే కోసి ఇచ్చాను. నిన్ను వేళాకోళం చేసిన స్కూలుపిల్లల్ని తన్ని తన్నులుకూడా నేనే తిన్నాను!

నీకు ఒంట్లో బాగులేకపోతే మామయ్య ఇచ్చే చేదుమందులు నేనే నీచేత తాగించగలిగేవాణ్ణి. అది నా కెంతో గర్వంగా ఉండేది. . .

కాలం బంగారురెక్కలు కట్టుకొని పరుగులుపెట్టే రోజులవి! నేను మామయ్య కోరికపై పట్నంలో మెడిసిన్ చదవడానికి చేరాను. దానితో అంతా మారిపోయింది. సెలవులకి రావడం పోవడం నా వంతు, ఉన్నచోటనే ఉండడం నీ వంతు అయింది.
కాలేజీలో చేరాక తలఎత్తి తిరగడం వస్తోంది. నేను మూడో సంవత్సరం చదువుతూండగానే. . సెలవుల్లో మామయ్యతో నడిచి వెడుతూఉంటే అంతా 'చదువెలా సాగుతుందోయ్?' అంటూ ప్రశ్నలు వేసేవారు. ఇది అదే ఇల్లు కాని ఎంత తేడా. ఎన్నేళ్ళనించో తెలిసిన మనుష్యుల దగ్గరనుండి దూరంగా అయిపోయినట్టు అనిపిస్తోంది. అయినా నా అసలు జీవితం కాలేజీ కాంపౌండులో, గదులలో, లెక్చరర్ల పాఠాలలో పరీక్షలలో ఉందనిపిస్తోంది. అప్పటికి నువ్వూమారిపోయావు. నీ రూపురేఖలు మారిపోయాయి. చక్కని వాలుజడ వూపుతూ నడిచేదానివి. నీ కళ్ళు నాకు జ్ఞాపకం ఉన్నంతకంటే పెద్దవిగా అందంగా తయారు అయ్యాయి. నీలో ఏదో గమ్మత్తు మెరుపు వచ్చింది. గంభీరంగానూ, దూరదూరంగానూ ఉండడం ప్రారంభించావు నువ్వు. . .

. . . నే నా రోజు తిరిగి వెళ్ళిపోతున్నాను. నీతో ఏకాంతంగా ఓ క్షణం గడపాలని తహతహలాడాను. కాని నువ్వు నన్ను తప్పించుకుని అత్తయ్యచీరచెంగు వదలకుండా తిరిగావు. అత్తయ్య విసుక్కుంది కూడా.

. . . నేను వెళ్ళిపోయాను. కాని తిరిగి ఇటువంటి పరిస్థితి నన్ను తిరిగి పిలిపిస్తుందని అనుకోలేదు, మామయ్యకి గుండెపోటు వచ్చిందని అత్తయ్య ఇప్పించిన టెలిగ్రాము అందుకుని స్థాణువులాగా ఉండిపోయాను.

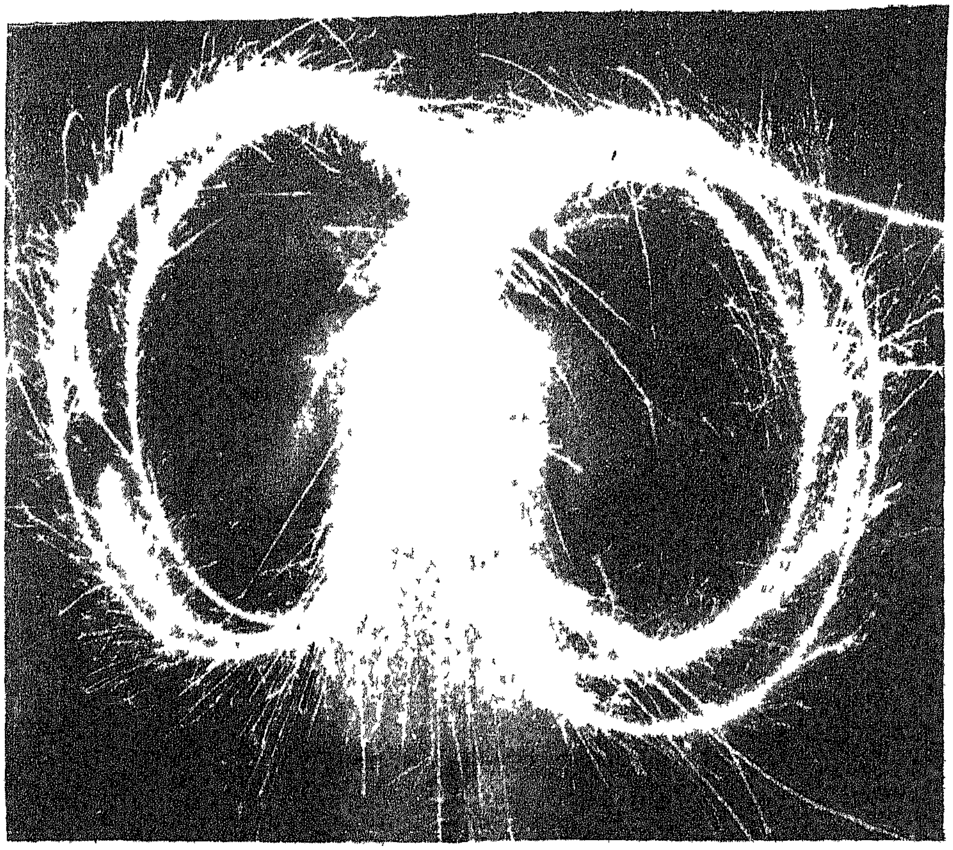

కాంతి చక్రాలు ఫోటో—ఎ. బి. శంకరశాస్త్రి (చిలకలూరుపేట)

తక్షణం బయలుదేరి వచ్చాను. డాక్టరు కోర్సు పూర్తిఅయి ఆస్పత్రిలో ఒక సంవత్సరం సర్జనుగిరి వెలిగిస్తున్న నాకు మామయ్య పోయాడంటే అదెలాగ? అనిపించిందేగాని నమ్మబుద్ధి కాలేదు.

అత్తయ్య ముఖం చూడలేకపోయాను. నువ్వు అసలు కనబడనేలేదు. యాంత్రికంగా పెద్దలు చెప్పిన పనులు చేసి మామయ్యకు అంతిమయాత్ర అవసరాలు తీర్చాను. నా ఋణం అంతటితో తీరేది కాదు. ఎవరూ లేరుకదా అని మామయ్యగదిలో కూర్చుని చేతులు ముఖంమీద కప్పుకుని ఏడ్చాను. ఎక్కడినుంచివచ్చావో నువ్వు. వచ్చి నా భుజంమీద చెయ్యి వేశావు. 'ఏడవకు బావా, నిన్నిలా చూస్తే అమ్మ అసలు తేరుకోదు' అన్నావు. 'రాధా' అంటూ నీ చేతులతో నా ముఖం కప్పుకుని ఏడ్చాను. నువ్వు అప్రయత్నంగానే నా జుట్టుమీద చేయివేసి నిమురుతూ ఉండిపోయావు. అలాగే ఇద్దరం ఉండిపోయాం. చుట్టూ చీకటి పడిపోయింది. మన మనస్సుల్లో ఏదో ప్రశాంతత ఆవరించుకుంది. . .

అమ్మకి తోడుగా ఉండడంకోసం నువ్వు చదువు మానేశావు. నాకుకూడా ఇంటిపట్టున ఉండి మామయ్య వదిలిపెట్టి వెళ్ళిన ప్రాక్టీసు చేపట్టాలనిపించింది. నా మాటకి అత్తయ్య ఎంత సంతోషపడిపోయింది! . . . నేనూ తప్పటడుగులు వేశాను . . . మెప్పులూ పొందాను. నెమ్మదిగా చదువుకున్నది అమలులోకి దింపాను. నీకు జ్ఞాపకం ఉండే ఉంటుంది, ఓ ముసలాయన్ని గదిలోంచి గెంటేశాను! ఒకడికి తప్పుమందు వ్రాసి వాడి ప్రాణంమీదికి తెచ్చాను.

. . . . ఆ రోజు నాకు బాగా జ్ఞాపకం. సాయంత్రం పూట క్లినిక్‌లోకి వెళ్ళడానికి ముందు కాఫీకోసం వంటింట్లోకి వెళ్ళాను. అత్తయ్య దిగాలుపడి కూర్చుని ఉంది. పక్కనే పీట వాల్చుకు కూర్చున్నాను. 'కాఫీ కావాలి అత్తయ్యా' అన్నాను.

'ఇస్తానుగాని భాస్కరం, నీతో ఓ సంగతి చెప్పాలి' అంది అత్తయ్య.

'చెప్పు' అన్నాను.

"అదే మన రాధ లేదూ' అంది.

'ఎక్కడికెళ్ళిందత్తయ్యా?' అడిగాను.

'పక్కింటివాళ్ళతో కలిసి సినిమాకంటూ వెళ్ళింది భాస్కరం. ఇదీ వారంలో నాలుగోసారి వెళ్ళడం. నాకు దానిధోరణేం నచ్చడం లేదు. ఆడపిల్లలందరితో పాటూ ఆ రామంకూడా వెడుతున్నాడు. ఈడువచ్చిన పిల్ల, ఏం బాగుంటుంది చెప్పు? అదే అంటే మూతి మూరెడు చేసుకుని వెళ్ళింది' అంది అత్తయ్య.

'ఇంజనీరు. బాగా ఉన్నవాళ్ళు. మన రాధకి అడిగి చూద్దాం అత్తయ్యా, రాధకి ఇష్టం అయితే మనం ఎందుకు కాదనడం?' అన్నాను.

దానితో అత్తయ్యకి కోపమే వచ్చింది.

'బాగుంది వరస. అది ఆడింది ఆటా పాడింది

పాటానా! మారాజులంటే మరి రెండు వడ్డించ మన్నారట! అయినా నీ కేం లోటని పరాయిసంబంధాల కోసం పాకులాడడం?' అంది అత్తయ్య.

ఆ రోజుదాకా నాకు నీ దృష్టిలేదు. నువ్వు పరాయి మగవాడితో స్నేహం చేయటం ఏమిటి?. . . నేను మోసిన రాధ, ఏడిపించి ఊరుకోపెట్టిన రాధ, కాలుకి దెబ్బతగిలితే ఎత్తుకుతిరిగిన రాధేనా ఈ రాధ అనిపించింది. అయినా నేను నీదారికి అడ్డు నిలవదలుచుకో లేదు. కాని ఏ మగవాడు తన కుడిచేతిని గురించీ, పీల్చేగాలిని గురించీ ఆలోచిస్తాడు? నువ్వు నా కంఠకంటే సన్నిహితం అని తెలుసుకున్నా ఏం చెయ్యగలను? అనుకున్నాను. . . . మరునాడంతా నిన్ను కనిపెట్టిచూశాను. మీరంతా నవ్వుతూ రామంకారులోకి ఎక్కుతున్నారు. అప్పుడే నా కుడి చేతిలో నెప్పి పుట్టింది రాధా, నా గుండెల్లో మంట రేగిందికూడా. కాని నీ కెలాగ చెప్పను?

నీకు జ్ఞాపకం ఉందా? ఆ రోజు రాత్రి నువ్వు నా బల్ల తుడుస్తున్నావు. 'నువ్వు రామాన్ని పెళ్లి చేసుకుంటావా?' అని అడిగాను. 'చేసుకుంటే నువ్వేం అనుకుంటావు బావా?' అని ఎదురు ప్రశ్న వేశావు. 'ఏం బాగానే ఉంటుంది అనుకుంటాను. మీ ఇద్దరికీ సరిపోతుంది రాధా!' అన్నాను. ఎందుకో తెలియదు. నా గుండెలమీద తల పెట్టుకుని భోరున ఏడ్చావు. వాన్నగారుపోయిన బెంగా, రామంతో నీకు పెళ్లి అవదేమో అన్న భయంచేత ఏడ్చావని ఓదార్చాను. నా రెండు చేతులూ నిన్ను పొదవుకొని ఓదార్చాను. ఆ క్షణంలోనే ఇంకోసంగతికూడా నాకు తెలిసింది. నిన్ను ఎన్నాళ్ళగా ప్రేమిస్తున్నానోకూడా తెలియనంత గా నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానని తెలుసుకున్నాను. కాని నువ్వు డాక్టరుని పెళ్లి చేసుకోనన్నావు ఓసారి. ఆ సంగతి ఎలా మరిచిపోను? నీకు జ్ఞాపకం ఉందా? 'అమ్మలాగా నేనూ బాధ పడలేను. సమయానికి భోజనం లేదు, నిద్ర లేదు సరికదా ఏ సరదా లేదు. ఏం బ్రతుకది? నేను ఛస్తే డాక్టరుని పెళ్లి చేసుకోను' అన్నావు. జ్ఞాపకం ఉందా?

. . . . , కాని ఏం చేస్తావు? ఓ రోజు నువ్వూ రామం అతని చెల్లెళ్ళు కారమ్స్ ఆడుతున్నారు. కేరింతలు కొడుతున్నారు. అప్పుడే బాగా చీకటి పడిపోయింది. నేనూ అస్పత్రిగది తలుపులు మూసి చేతులు కడుక్కుంటున్నాను. ఇంతట్లో ఎవరో దబదబ తలుపు బాదారు. తలుపు తెరిచాను. కళ్లలో ప్రాణాలు పెట్టుకుని నిలబడిందా అమ్మాయి. ప్రాణాలు తీసుకుందామని మందు తింది. తీరా తిన్నాక భయంవేసి పరిగెత్తుకు వచ్చింది. నేను నర్సుని కాంపౌండర్‌నికూడా పంపించేశాను. ఆ అమ్మాయిని ఓ క్షణంకూడా వదలడానికి లేకపోయింది. నిన్ను రామాన్ని కేకవేశాను. వచ్చావు. రావడమే కాదు రాధా, ఏ కష్టమైన పనులైతే చేయనుకాక చేయనని వాదించేదానివో అవన్నీ అనుకోకుండా చేశావు. నీ శాయశక్తులా నాకు తోడుగా నిలబడ్డావు. రామం ఫోను దగ్గిరే ఉండి అంబులెన్సుకోసం తాపత్రయ పడ్డాడు. అదీ వచ్చింది. మనమూ గెలిచాం. ఆ అమ్మాయి చచ్చిపోలేదు, బ్రతికింది రాధా! మనిద్దరం కలిసి ఓ ప్రాణం పోకుండా కాపాడగలిగాం. ఆ రోజు నువ్వెంతో తృప్తిగా సంతోషంగా కనిపించావు రాధా, అది నిజమో, నా భ్రమో!

రేపు నీకు పెళ్లి అయిపోతుంది. ఈ ఉత్తరం నాకు తెలిసిన రాధకి గుడ్‌బై చెప్పడానికి [illegible] నా జీవితం వెల్లుతోనింపిన ఆ అమ్మాయికి [illegible] చెప్పకుండా ఎలాగ ఉండగలదు? ఎందుకంటావా? రేపటి తరవాత నువ్వాపిల్లవి కాలేవు కదా? నువ్వు హఠాత్తుగా మారిపోకపోవచ్చు. కాని మారకతప్పదు రాధా, జీవితం నిన్ను మార్చేస్తుంది. ప్రేమ, సంతోషాలు నిన్ను మార్చేస్తాయి. సుఖదుఃఖాలు నిన్ను మార్చేస్తాయి. చిన్నవీ, చితకవీ సమస్యలు అలసటలు అన్నీ నిన్ను మారుస్తాయి. పసివాళ్ల పుట్టుకలు [illegible], అందుకోవాలనుకున్న ఆదర్శాలు అన్నీ నిన్ను మారుస్తాయి రాధా. . . తప్పక మారుస్తాయి. . . అన్నీ నిన్ను అమ్మాయిగారినుంచి అమ్మగారుగా మార్చేస్తాయి. కన్నెపిల్లని నవవధువుగా జాణగా మార్చివేస్తాయి. ఇన్నాళ్ల [illegible] జీవితభాగస్వామిగా మారిపోతావు. . . గుడ్‌బై. ఇదో ప్రేమకథ. దీనికి ప్రారంభం ఎప్పుడో తెలియనట్టే ముగింపుకూడా తెలియదు రాధా. ఇదివరలో దెబ్బలాడుకున్నాం. ఇకపైనా దెబ్బలాడుకోవచ్చు. కాని జీవితంలో నీకు [illegible] నేను స్నేహితుణ్ణే. జీవితాంతం అలాగే ఉంటాను. జీవితంలో ఇప్పటిదాకా నీ ఆరాధకుణ్ణి. [illegible] అలాగే ఉంటాను. రేపు నీభర్తని [illegible] సరి! నీకు భయంగా లేదుకదూ? డాక్టరుని పెళ్లి చేసుకుంటున్నందుకు భయపడడం లేదుకదూ? . . . రాధా, నిజంగా నాకే కొంచెం భయంగా ఉంది. గుడ్‌నైట్ రాధా. తీయని కలలో తేలుతూ నిద్రపో. కాని ఇది నువ్వు చదవడం పూర్తిచేసేసరికి గుడ్‌మార్నింగ్ అవుతుందిలే. నా రాధా, నిన్ను మనసారా ప్రేమిస్తున్నాను. కాంక్షిస్తున్నాను. . . నీ భాస్కరం."

ఉత్తరం చదవడం ముగించిన అనూరాధ కళ్లవెంట అశ్రువులు జలజలా రాలుతూంటే తడబడే కాళ్లతో భాస్కరం గదిలోకి పరిగెత్తింది. . . నిద్రరాక ఇంటి కప్పుకేసి చూస్తూ పడుకున్న భాస్కరం గుండెలపై తల ఆన్చి నిట్టూర్చింది. గుండెల కంటుకుపోయిన రాధని ఆప్యాయంగా కౌగలించుకున్నాడు భాస్కరం.

"బావా, నాకీ లేఖ ముందే ఎందుకు రాయలేదు?" అడిగింది అనూరాధ.

"ఏ లేఖ రాధా?" చిలిపిగా అడిగాడు భాస్కరం.

సిగ్గుతో ఎర్రనైన ముఖం అతని గుండెల్లో దాచుకుంది అనూరాధ.

బాగా తెల్లవారిపోయింది.

అల్లుడికి కాఫీ పట్టుకు వచ్చిన [illegible] దృశ్యం చూసి అలాగే నిలబడిపోయింది గుమ్మంలో ఆనందంతో [illegible] కళ్లుకూడా చెమర్చాయి. [illegible] తెచ్చుకుంటూ "చాలుచాలు, ఎవరేనా చూస్తే నవ్విపోతారు, ఇంటినిండా చుట్టాలు. లోపలికి వెళ్ళు. . . రాధా" అంటూ కూతురిని [illegible] ఇల్లాలు.

ఉలిక్కిపడి లేచిన అనూరాధ తల్లికి ముఖం చూపెట్టకుండా గది బయటికి జారుకుంది.

ఏమీ తెలియని ముఖంపెట్టి కాఫీగ్లాసు అందుకున్నాడు భాస్కరం. ★

[illegible] స్వప్నాలు

గొల్లపూడి మారుతీరావు

కొంత కౌగిట రంజిల్ల కాంక్షలేదు,
ఆమె హృద్గత భావమ్ము నైన చాలు.

వత్తు వత్తు వటించును పగలు గడిచె
రావు రావేల నను చింత రాత్రి నిలిచె!

జగమునకు దివ్వెటే పట్టు పగలు కన్న
కాంత కౌగిట కరగు చీకటులు మిన్న.

నాటి రేయిని నిను చూచినాను గాని
ఎరుపు పెదవులు, చూపులే గురుతు నిలిచె—

బ్రతుకు బాధను వరియించి గతుకు దారి
బాధ కవితను వరియించి యతుకు వేసె!

పయిట గాలికి ఎగిరిన పక్కదాన
పయిరు పరికించు! పంటంత ఏను కోతు!

కత్తి దూసి గుండెను జీల్చు గాని; వలదు
కరకు చూపుల బాధించు కఠిన శిక్ష!

అడుగ నప్పుడెల్ల ఆదరమ్ము లిడితివు
వడిగి నపుడు అధరమ్మైన యీవు!

తూర్పు రగిలిన రక్తిమ తీరు జూడ
కోర్కె తగిలిన హృదయమ్ము గుర్తువచ్చె!

పొద్దు గుంకిన తదుపరి పొలతి రాగ
గుప్పుమని మల్లె పూవులు గురుతు తెలిపె!

అలయమ్మున వెలసిన స్వామి! హృద
యమున వెలసిన వెలది నాకేమి సేతు?

ఏను స్వర్గమ్ము కాంక్షించి నాను గాని
నీదు కౌగిట దైవమ్ము నిలిపె దాని

బాధ్యతల మధ్య వేగిన బ్రతుకు కన్న
చెలియ ఒడిలోన మరణమ్ము వలతు నేను!

[illegible] హృదయమ్ము గలిగిగూడ
అపగించంత మనసు కన్పట్టనీవు!

చూపు చూపుల ప్రేల్చిన జీవితమున
[illegible] వేదన తీర్పవలయు!

నాదు దుఃఖము గని చేడు నవ్వబోకు!
నవ్వు ప్రమింగిన గగనమే తెలుపు వారు!

ఎవరిపోహా! కన్ను మూయని వేళలందె
కలల నందుట నేర్పించి తొలగి నారు?

నాదు మది మెత్తనని ఏరు నమ్మవలదు
ఆమె కౌగిట ఆర్ద్రత గాంచె నంతె! ✱